

mindre Forbrug, saa er det min Overbevisning, at enhver, der kender en lille Smule til Forholdene blandt Mennesker, der har en lidt højere Indkomst, maa svare, at ej heller her naar man noget, fordi man nu en Gang ikke ad den direkte Beskatnings Vej uden ved at gaa saa voldsomt op med Procenten, saa ingen turde gøre det, kan fremtvinge et mindre Forbrug blandt dem, der har den forholdsvis store Indkomst. Det, man gør ved at sætte Procenten op for disse Skatteydere, er, at man formindsker deres Oplæg, men da jo stadig Grundsynspunktet for mig er, og efter min Mening for alle bør være, at naar man taler om Beskatning i denne Forbindelse, maa det være i Relation til Forbrugets Formindskelse, saa har det altsaa ingen nævneværdig Værdi. Og tager jeg endelig Formueskatten — jeg skal ogsaa her fuldkommen se bort fra, at den i sin Aand er mod alt, hvad der hedder Opsparing — som forbrugsindskrænkende Foranstaltning, vil dog vel de allerfleste erkende, at det, man tager bort af Folks Formue, betyder en Indtægt mindre for dem af 5 eller 10 pCt. om Aaret, og er man heldig, vil det altsaa betyde en Forbrugsindskrænkning for disse 5—10 pCt., hverken mere eller mindre. At tro, at Folks Sparsommelighed med Henblik paa, at de skulde have noget igen, naar Staten kommer en anden Gang, skulde fremmes derved, det er dog saa fuldkommen taabelig en Tankegang, at jeg ikke tror, nogen virkelig kan have den uden i spøgfulde Øjeblikke. Jeg maa altsaa hævde, at opsparingsmæssig set er alt det, som her foreligger, uden nævneværdig Værdi. At det som skattemæssigt Grundlag til at faa nogle Penge ind i Statskassen kan have en vis Værdi, er en Sag for sig, men det, der maatte betinge, at Partier, som principielt er imod en stærkere direkte Skattelovgivning end den, vi i Øjeblikket har, skulde gaa med, maatte dog være, at der kunde gives virkelige Grunde for, at denne Beskatning i Kraft af sin Struktur virkede til, at Forbruget formindskedes. Men dette er altsaa ikke Tilfældet.

Imidlertid, jeg maa stadig vende tilbage til den Udtalelse af den højtærede Statsminister, at Købekraften maa sættes ned, en Udtalelse, som jeg — det gentager jeg — lægger overordentlig megen Vægt paa. Det forekommer mig, at man i denne Udtalelse har en Kærne, som maaske kunde udvikle sig til at skabe et virkeligt Forhandlingsgrundlag i det Udvalg, der kommer. Under Forhandlingen om de Forslag, der blev stillet af det tidligere Ministerium, viste det sig jo, at dette Parti afgjort har

lagt Hovedvægten paa Forbrugets Nedgang, og selv om den højtærede Statsminister ikke synes at have nogen synderlig Interesse i at forhandle med de Konservative overhovedet, vil jeg dog paa den anden Side ikke haabe, at det vil være ham ubehageligt, om der kunde komme noget ud af disse Forhandlinger, som ogsaa de Konservative kunde tiltræde. Men det er altsaa en Kendsgerning, at ogsaa det konservative Folkeparti gennem alle Forhandlinger har vist, at det lægger den største Vægt paa Forbrugets Nedsættelse, og kan der altsaa virkelig fremskaffes Forslag, som sikrer denne Nedgang, saa synes det mig i det fundamentale at være et Grundlag for en Forhandling. Vi fra vor Side mener jo ikke, at den direkte Skats Vej rent principielt, ej heller overfor dette Forhold, er den rigtige, men paa den anden Side skal jeg heller ikke benægte, at den direkte Skat meget vel kan lægges saaledes, at det bliver at fremtvinge Forbrugets Formindskelse. Og jeg maa maaske i denne Forbindelse pege paa, at vi fra vor Side gentagne Gange har efterlyst en Skat, som netop skulde pege i Retning af at formindske Forbruget i særlig Grad hos de mere velhavende igennem Forslag om Omlægning af en Del af Indkomstskatten og Erstatning med en Forbrugsskat. Jeg maa altsaa hævde, at gennem alle Stadier har vi lagt Vægten paa Forbrugets Formindskelse. Vi mener ganske vist, at den indirekte Skattevej er at foretrække. Først fordi den er fuldkommen sikker efter al menneskelig Erfaring. For det andet fordi den ikke behøver at lægge Byrden paa Nødvendighedsartikler. For det tredje fordi den er saa elastisk, at den stiller Brugeren overfor selv at træffe Valget: Oplæg af Penge eller Forbrug af Varer. Naar det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen var inde paa, at den indirekte Beskatning overhovedet ikke havde nogen Værdi i Retning af at fremme Forbrugets Formindskelse, er jeg deri ganske uenig med ham, idet det dog er en Selvfølge, at de Penge, der gives ud til en Vare, som faar en eller anden høj Pris takket være en meget høj Toldafgift, og som den paagældende tilsyneladende giver ud, giver han jo ikke ud alle sammen. En meget væsentlig Del af dem skulde jo blive i Statskassen. Og for Snapsens Vedkommende er der ikke Tvivl om, at Skatten i det væsentligste vil blive i Statskassen; herfra pumpes den ganske vist ud igen, fordi Spiritusskatten er indgaaet som Beskatningsgrundlag. Men skal man til Løsningen af den foreliggende Opgave have indirekte Beskatning, maa man naturligvis